

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Udrag fra Lissabons ynkelige Undergang

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 198. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139962841168.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Hvad maatte nok dit Land Extrema dura hede,
Hvis Frugtbarhed din Stand har kundet ret udbrede,
Men mindte dig og dem, som gaaer saa høyt i Vær,
Til Modenheden frem, at Seglen den er nær.
Ja! Ja! det har den Art med Velstands fulde Maane,
Tit Lyset meest er klart, naar det vil til at daane;
Naar deyligst Sommer Dag er usædvanlig heed,
Da har vi Torden-Slag fra Himlen, før vi veed.
Thi bør vi her at gaae, som de der Afskeed tage,
Det kommer hastig paa med Høstens knappe Dage,
Som Solens Straaler stod paa Liss'bons Taarne blank,
Kort før de faldt fra Rod, og ned i Graven sank.
Tre gang ti tusind sank af Huuse, af Pallatzer,
Og resten var en Stank af sorte øde Pladser,
I nie Minutters Tiid man saae den store Stad
Først som en Brud, saa bliid, og siden som et Rad.
De fleste fore hen som Ild i Krud saa fage,
Der blev en Deel igien de andre at beklage,
Og sige Folk, som gaaer i Tiden sikke fort,
Hvorledes Hiertet slaaer for Evighedens Port.